

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jasmine Guillory
THE PROPOSAL

Copyright © 2018 by Jasmine Guillory
All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04923-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽASMIN GILORI

Prosidba

Prevela Isidora Obradović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Posvećeno mom tati, Polu Giloriju.
Oduvek si verovao u mene.
Hvala što si me odgojio tako da verujem u sebe.*

1

Nik Paterson se osvrnula oko sebe da upije taj savršeni dan u Los Angelesu: vedro, plavo nebo, jarkozeleni teren za bejzbol, toplo sunce koje obasjava hiljade ljudi koji su se u tom trenutku sa njom našli na stadionu Dodžersa. Samo jedna stvar joj je bila na pameti: *Kada mogu da odem odavde?*

Pored nje se nalazio Fišer sa svojom plavom muškom pundošom, zlatnom na suncu, koji se smejaio i pio toplo pivo, slaveći svoj rođendan. Razgovarao je sa drugovima o dizanju tegova, skorašnjim audicijama ili o predstojećim kupovinama automobila – o svim stvarima o kojima su njegovi prijatelji uvek pričali, o svim stvarima do kojih Nik nije bilo ni malo stalo. Da je znala da će ovom rođendanskom izletu prisustvovati i gomila Fišerovih prijatelja, pozvala bi barem jednu od svojih drugarica da pođe s njima, kako bi imala s kime da razgovara.

Ipak, da budemo poštteni, moguće je da joj Fišer i jeste rekao da njegovi prijatelji dolaze, ali da ona na to nije obratila pažnju. Uglavnom i nije mnogo obraćala pažnju kada Fišer govori, na kraju krajeva, nije poslednjih pet meseci izlazila s njim zbog njegovih veština komunikacije.

Nik je ponovo pogledala semafor i uzdahnula. Bio je tek peti ining. Verovatno je trebalo da trpi još najmanje sat ili sat i po ovoga.

Nije imala ništa protiv bejzbola, konkretno. Samo bi radije provela taj prelepi prolećni dan kod kuće uz svoj laptop i čašu burbona sa ledom,

nego napolju na stadionu za bejzbol uz toplo pivo. Ali, kada zgodan tip s kojim spavaš hoće da ode na utakmicu Dodžersa za svoj rođendan, istrpiš i odeš sa njim i njegovim „burazerima“.

Ponovo je uzdahnula i posegnula za telefonom. Možda bar može malo da radi dok sedi tu.

Baš kada je počela zaista da napreduje na prvoj verziji članka koji je pisala, Fišer ju je snažno gurnuo.

„Nik! Spusti telefon, ne smeš ovo da propustiš!“ Zagrlio ju je i poljubio u obraz. Sačuvala je dokument i vratila telefon u džep. Mora da je njegov omiljeni bejzbol igrač na redu ili tako nešto.

Pogledala je dole na teren, ali tamo se ništa nije dešavalo. Prateći Fišerov upereni prst, podigla je pogled ka rezultatima, tačno na vreme da na ekranu ugleda:

NIKOUL: VOLIM TE. HOĆEŠ LI SE UDATI ZA MENE? FIŠER.

Okrenula se ka Fišeru širom otvorenih usta.

„Šta se to, koji đavo, dešava?“

Na njeno zaprepašćenje, on je kleknuo na jedno koleno, tačno na ljuške kikirikija koje su prekrivale beton, izuzetno blizu bare prosutog piva.

Jao, bože. U ruci je držao kutijicu za prsten.

„Nikoul.“ Zabacio je pramen kose iza uha i otvorio kutijicu. Skrenula je pogled. „Hoćeš li me učiniti najsrećnijim čovekom na svetu?“

Da li ona to sanja? Ovo stvarno deluje kao noćna mora.

Zajedno su tek pet meseci! To da je voli za nju je zaista bila novost – to sigurno nikada nije izgovorio – ali veridba? Nije znao ni ime da joj napiše!

Pokušala je da navuče osmeh, ali pokeraško lice nikada joj nije bilo jača strana – osim, začudo, kada zapravo igra poker. Čak ni najbolji prijatelji ne bi ga nazvali pronicljivim, ali Fišer je uspeo da primeti da nešto nije u redu s tim srećnim trenutkom.

„Nik, jesi li me čula? Samo stojiš tu. Nisi čak ni prsten stavila!“

„Ja ne...“ Pročistila je grlo i pokušala da govori tiho, kako ceo prokleti stadion ne bi mogao da čuje šta se tu događa. „Prosto nikada o tome nismo pre razgovarali. Nismo trenutno baš za... nisam... samo bih volela da si to spomenuo ranije... pre ovog trenutka.“

„Da li ti to odbijaš?“

Još uvek je klečao, zaboga.

„Govorim samo da nismo trenutno na mestu za ovakav razgovor.“

Samo je buljio u nju razrogačenih očiju.

„Da li ti to odbijaš?“, ponovio je.

Duboko je udahнула.

„Pokušavam da ne kažem to naglas, da me ne bi svi čuli.“ I dalje se nadala da je ovo neka šala. Da će svakog trenutka otkriti da je to sve bilo za neku reklamu ili čak rijaliti-emisiju, ili tako nešto, da će svi početi da se smeju i zatim se vratiti neobraćanju pažnje na utakmicu.

„*Hajde, Nik*“, reče Fišer. Zašto nije ustajao? „Odlično funkcionisemo zajedno! Uživaj malo u životu! Daj nam priliku!“

Da uživam malo??? Da li on to braku pristupa kao što bi pristupio spontanom putovanju u Palm Springs preko vikenda?

„Fišere. Ne radi ovo.“

„Ne mogu da verujem da *ti* ovo radiš *meni*.“ Naglo je zatvorio kutijicu za prsten, ustao i zabacio glavu. Zabacivanje glave nije funkcionisalo toliko dobro jer mu je kosa bila u pundi. „Odbijaš me u javnosti! Na moj rođendan! Kakva si ti to osoba?“

Odjurio je i potrčao uz stepenice stadiona. Pretpostavila je da ipak onda nije bila šala.

Pogledala je u njegove burazere i oni u nju. Odmahnuli su glavom kao da su razočarani u nju, okrenuli se i otišli iz reda zajedno s njim.

Tako je Nik ostala da se sama suoči sa četrdeset pet hiljada pari očiju uprtih pravo u nju.

Karlos je laktom gurnuo svoju sestru Andželu dok su plavokosi tip i njegovi drugovi trčali uz stepenice i odlazili iz stadiona.

„Sada znam šta da kažem tvom dečku da ne uradi.“

Andžela je zakolutala očima.

„Dobar pokušaj, ali ja nemam dečka.“

Prokletstvo. Uporno mu nije dopuštala da upozna momke s kojima je izlazila, tako da se svelo na to da on pokušava da je nasamari da

prizna da ima dečka. Ili on nikada nije uspeo da je uhvati dovoljno nespremnju da to prizna, ili ona nije imala dečka otkad je počeo to da pokušava. Kladio se da je ono prvo.

Doduše, ni on nikada nije govorio Endži ništa o ženama s kojima je izlazio, ali to je drugačije. Godinama se ni sa kim nije ozbiljno zabavljao, a nijedna od žena sa kojima se viđao ovih dana nije bila dovoljno bitna da bi upoznala njegovu sestru.

„U pravu si za jednu stvar“, rekla je Andžela. „Ne bi trebalo da neko ko se sa mnom zabavlja tako nešto uradi.“ Andžela je počela da gestikulira sve više i više. „Rekla je da o tome nisu razgovarali. Ko prosi nekoga ako o tome nikada pre nisu razgovarali? Pogotovo u javnosti?“

Spustio je pogled na ženu – Nikoul – koja je sada bila sama u svom redu. Ponovo je sela i počela nešto da kuca na telefonu. Sunce je naglašavalo zlatne pramenove na njenoj tamnoj, kovrdžavoj kosi. Veoma dobro se pretvarala da čitav stadion ne priča o njoj.

„Tako mi je žao.“ Nije mogao da poveruje da nije odmah skočila da pobegne iz zgrade. Utakmica se nastavila, ali niko je nije gledao. Svi su gledali u nju. Uključujući i Karlosa.

„I meni“, reče Andžela.

Nikol se, vrteći jednu od svojih lokni oko prsta, pravila da gleda utakmicu, a Karlos se, shvativši da zuri u nju, naterao da skrene pogled.

Okrenuo se ka Andželi i odmahnuo glavom.

„Razumem da je pokušao da napravi veliki romantični gest i sve to, i da je želeo da je iznenadi, ali...“

„Ne bi trebalo da odluka da život provedete zajedno bude iznenađenje“, rekla je Andžela. „Trebalo bi da to bude nešto o čemu ste već razgovarali!“

„E da, kad smo već kod toga“, rekao je. „Jesam li ti rekao da je Dru zaprosio svoju devojku pre nekoliko dana?“

Nasmejala se.

„Stvarno? To je fantastično. Pre godinu dana nikada ne bih pomislila da će tvoj prijatelj Dru biti veren.“ Podigla je pogled ka velikom ekranu iznad terena, a zatim je ponovo pogledala Karlosa. „Pristala je, jelda?“

Nasmejao se.

„Jeste. Ali, opet, oni jesu prvo razgovarali o tome.“

Karlos je ponovo pogledao ženu koja se nalazila dva reda niže, koja nije pristala. Agresivno je ignorisala sve oko sebe. Kroz kosu joj je prolazio povetarac koji je duvao po stadionu, a njena tamnopusuta koža blistala je na suncu. Samo je nakratko video njeno lice na ekranu, pre nego što je shvatio da se ta drama odvija samo tri metra ispod njega. Lice koje je video bilo je upadljivo, sa velikim tamnim očima i jarkocrvenim usnama. Pitao se koliko će ona dugo ostati da sedi tu. Verovatno nije htela odmah da ode, iz straha da ne naleti ponovo na onog tipa s muškom pundom, što je imalo smisla. Ali, ako je on znao bilo šta o tome kako se stvari odvijaju u Los Anđelesu, bio je svestan da ako bude tu sedela predugo, bila je u opasnosti od...

Jašta, eno ih. Snimatelji.

Bocnuo je sestru, koja je pogledala dole i odmah primetila u čemu je problem.

„Pobogu, kakva noćna mora“, rekla je.

„Moramo da je spasemo“, rekao je on.

„Kako da to uradimo, šta predlažeš?“

„Prati me.“ Ustao je i krenuo da izađe iz njihovog reda, a Endži je išla odmah iza njega.

Silazio je niz široke stadionske stepenice očiju uprtih u teren. Kada se spustio dva reda niže, zastao je i bacio pogled u stranu. *Nadam se da će ovo upaliti*, pomislio je pre nego što je počeo.

„Nikoul? Nikoul, pa to jesi ti!“, rekao je, dovoljno glasno da se ne okrenu samo ona i snimatelji, već i ostali redovi oko njih. „Andžela, vidi, to je Nikoul! Nismo te videli skoro... Moj bože, koliko godina je prošlo?“

Andžela je shvatila šta treba da radi, dok je Karlos gurao snimateljsku ekipu u stranu kako bi došao do Nikol.

„Najmanje pet godina, Karlose, sigurno? Nikoul, kako si?“

Njegova sestra zagrlila je nasmejanu ženu i na uho joj šapnula nešto pre nego što se grljenje završilo.

„Tako je lepo videti te posle toliko vremena!“, rekla je Andžela i pogledala oko sebe s ogromnim osmehom na licu, odajući utisak kao da je tek tada primetila snimatelje. „O bože, da li mi to prekidamo nešto?“

Izvinite, momci!“ Nasmejala se trojici muškaraca koji su do pre tridesetak sekundi okruživali Nikol i pogledala ih onim naivnim pogledom od kojeg su muškarci uvek padali na noge. „Nismo se tako dugo videle, baš je čudno što smo se ovde srele!“

„Vau, gde ste se upozn...“

Karlos je zakoračio ispred momka sa kamerom. Ukoliko tip postane agresivan, Karlos je bio poprilično siguran da će moći da ga obuzda jer je bio bar 10 centimetara viši i 15 kilograma teži od njega.

„Baš smo se zaputili da uzmemo još piva i dodžers viršli, 'oćeš s nama?“

'Oćeš s nama? Zvučao je kao jedan od svojih šesnaestogodišnjih pacijenata.

„Odlična ideja, umirem od gladi.“ Nikol se progurala pored snimatelja. „Vidimo se kasnije, momci!“ doviknula im je, jurnuvši uz stepenice sa Karlosom i Endži.

Hmmm, izgleda da je način da ne izgledate sumnjivo upravo da zvučite kao svoji šesnaestogodišnji pacijenti.

Nastavili su da se pretvaraju i dok su se peli uz stepenice, neprestano govoreći stvari poput: „Vau, prošlo je toliko vremena!“; i: „Otkud ti ovde?“; i: „Nisam mogao da poverujem svojim očima da si to ti!“ Kada se sve troje konačno popelo i ušlo unutra, naslonili su se na najbliži zid i prasnuli u smeh.

„Hvala vam MNOGO što ste me spasli“, rekla je Nikol kada je konačno prestala da se smeje. „Bila sam usred pokušaja da se prisetim borilačkih veština koje sam naučila pre dvadeset godina, ali vi ste me spasli, tako da nisam morala nekoga da oborim ili, još verovatnije, da se osramotim.“

„Nisi još uvek spasena“, rekao je Karlos. Jednu ruku joj je stavio na leđa, a drugom je uhvatio sestru. „Moramo da te odvedemo s ovog stadiona. Pronaći će te ponovo ako oстане.“

„Ma mogu ja sama da nađem izlaz. Sigurna sam da želite da se vratite na utakmicu.“ Uspravila se i uputila im osmeh. „Ali hvala još jednom, zaista cenim to.“

Baš kada je hteo da se oprost, setio se nečega.

„Da li si došla svojim kolima? Ili si sa... ili te je neko drugi dovezao?“

Slegnula je ramenima.

„Moj prevoz je izgleda odavno otišao, ali sigurna sam da postoji neki drugi način da se vratim do Silver Lejka. Zar nema autobusa ili tako nečega? Mogu i pozvati taksi. Imam sve te aplikacije.“

On i Endži razmenili su poglede. Zamislio ju je kako čeka prevoz na parking u stadiona i kako je ponovo neko spopada. Mogao je da se kladi da je i Endži to zamišljala.

„Silver Lejk nam je usput“, rekao je. „Možemo te povesti.“ Mogao je da propusti kraj utakmice. Nije kao da igraju protiv Džajantsa ili tako nešto.

Na to je podigla obrve, okrenula se ka Andželi i odmahнула glavom.

„Ne, ozbiljno, u redu je. Ne morate odustati od ostatka utakmice zbog mene, čak me i ne poznajete. A pored toga, vas dvoje verovatno imate pametnije stvari da radite nego da vozikate neznanca po Los Anđelesu.“

Andžela je delovala zbunjeno, a potom se nasmejala.

„Jao, čekaj, ti misliš da smo mi izašli? Uh, ne, to mi je brat. Veruj mi, radije bih tebe vozala po Los Anđelesu nego gledala bejzbol sa njim.“

Nikol je pogledala Karlosa.

„Jesi li siguran? Zaista ne morate.“

Nakezio se i zagrlio obe žene.

„Nazovite to mojim dobrim delom za ovu nedelju“, rekao je. „Hajde, idemo pre nego što oni lešinari počnu da te prate.“

2

Nik je prešla preko parkinga sa Karlosom i Andželom. Bila je zahvalna na tome što ljudi još uvek nisu počeli da izlaze s utakmice, tako da nisu morali da se probijaju kroz masu. Nekoliko njih koji su ipak izašli pogledali su je popreko. Tako je, ona je bila ta kučka koja je slomila srce lepom plavokosom dečku, uživo, na velikom ekranu.

Odmahnula je glavom. To se zaista jeste dogodilo. Zaista ju je zaprosio, a zatim ostavio, pred celim svetom.

Nije mogla da veruje da joj je Fišer to uradio. Sama činjenica da ju je uopšte zaprosio bila je šokantna – bila je sigurna da nijedno od njih dvoje nije mislilo da je ta veza na putu za brak. Nije mislila ni da iko od njih dvoje uopšte *želi* da ta veza postane brak. Ali on ne samo da je to učinio već je to učinio javno. Na *bejzbol* utakmici? Bože, koliko je bila besna na njega.

Takođe se osetila kao ogroman šupak. Upravo je odbila da se uda za svog dečka pred hiljadama ljudi. Na njegov rođendan. Svi ti ljudi koji su je gledali popreko mrzeli su je sa dobrim razlogom. Nije imala nameru da povredi Fišera! On je bio jedan savršeno fin, neverovatno dosadan momak. Verovatno je mogla pronaći lepši način da mu odgovori na prosidbu, ali je bila toliko zapanjena da nije mogla da razmišlja. Osim toga, diplomatija joj nikada nije bila jača strana.

Hvala bogu pa ju je spasio ovaj čudesni duo. Verovatno bi trebalo da pazi i ne uđe u automobil sa dva stranca koja su je pokupila na stadionu za bejzbol kada je dotakla dno života, ali nije imala energije za to. Posebno bi trebalo da bude oprezna oko ovog momka koji je bio previše privlačan, sa svojom raščupanom, tamnosmeđom kosom, velikim smeđim očima i bradom od tri dana na obrazima. Normalna Nik mu ne bi verovala ni na sekundu. Ova Nik, ošamućena dešavanjima na velikom ekranu stadiona, rekla mu je gde živi. Ali u ovom trenutku moglo je samo da joj lakne što više nije na utakmici, nije imala snage ni za šta drugo.

„Hvala još jednom što ste me izvukli odatle. Baš dok sam sedela i dopisivala se sa drugaricama o ovom fijasku, pokušavajući da smislim kako ću da se vratim kući, pojavila se snimateljska ekipa. I dalje ne mogu da verujem da se bilo šta od ovoga dogodilo.“

Karlos je otključao auto, jedan od onih skupih crvenih sportskih automobila koje je navikla da viđa po Los Anđelesu. Ah, da, naravno da je muškarac koji je kroz smeh skoro oborio snimatelja bio zapravo tip muškarca koji ima crveni sportski automobil. Otvorio joj je suvozačeva vrata. Odmahnula je glavom.

„Ma ne, mogu da sednem pozadi.“

Andžela se nasmejala i otvorila zadnja vrata.

„Ne brini, Nikoul. Mislim da danas ti zaslužuješ da sediš na prednjem sedištu.“

„Nik.“ Želela je to da razjasni, iako će ove ljude poznavati samo onoliko koliko traje vožnja do Silver Lejka. „Svi me zovu Nik. Ime mi je zapravo Nikol, bez U.“

Andžela je duže vreme posmatrala Nik, držeći ruku sve vreme na otvorenim zadnjim vratima automobila.

„Zar na ekranu nije pisalo...“

„Sa U? Aha!“

Sela je na suvozačevo mesto i vezala pojas, a Andžela je uletela na sedišta iza njenog.

„Ne govoriš mi valjda da ti je u *prosidbi* ime napisao pogrešno?“, rekla je Andžela.

„Upravo to ti govorim. To je samo jedna od mnogih stvari koje su me zaprepastile ovog popodneva.“ Džep joj je zazujao. „Čekaj, vratićemo se na ovo, moram samo da obavestim svoje prijateljice da imam prevoz.“

Imala je četrdeset tri neotvorene poruke.

„Sranje.“

Ušla je u poruke i duboko izdahnula. U redu, trideset tri poruke bile su iz grupnog ćaskanja sa drugaricama. Prvo njihove reakcije na poruke koje je poslala o prosidbi, a zatim sve zabrinutije poruke u kojima su je zapitkivale gde je, kog đavola, otišla, kada je prestala da odgovara.

Izvinite, izvinite, snimatelji su mi se uneli u lice, neki nepoznati ljudi su me spasili, sad me voze nazad na Ist Sajd, duga priča. Nađemo se u baru za jedan sat.

Došla je i do drugih neotvorenih poruka. Dve su bile u vezi s poslom, njima će se pozabaviti nakon što se oporavi od mamurluka koji je planirala da ima sutra ujutro. O moj bože, tri su bile od ljudi koje poznaje, a koji su takođe bili na stadionu Dodžersa tog popodneva i videli je na ekranu. Na široj teritoriji Los Anđelesa ima preko osamnaest miliona ljudi, ona sigurno nije poznavala više od nekoliko stotina, a troje njih se baš SLUČAJNO našlo na stadionu Dodžersa, jedan jedini put kada je i ona bila tamo, samo da bi prisustvovali najluđoj stvari koja joj se ikada dogodila? Ovo je bila neka bolesna šala.

A ostalih pet poruka bilo je od Fišera.

Kučko prokleta, ne mogu da verujem.

Isključila je telefon i ubacila ga u džep. Okej, ne. Dakle, Fišer ipak nije bio savršeno fin momak. Nije ni pomislila da pogleda te poruke pre nego što u sebe bude ulila bar dve ili tri čaše burbona.

„Sve u redu?“, upitao je Karlos, bacivši pogled sa vozačevog sedišta.

Nasmejala se, iako ništa od ovoga nije bilo smešno. Sada je razumela šta je zapravo histerični smeh.

„Koliko god nešto danas može da bude u redu, valjda. Izvinjavam se što sam se tako isključila, imala sam hrpu poruka. Mojim prijateljicama je mnogo lakše sada kada sam izašla odatle u jednom komadu.“

„Bože, i meni“, rekao je Karlos. „Kada smo videli snimatelje kako dolaze do tebe, zabrinuo sam se da ćeš ih ili sve izudarati i pobeći, ili da ćeš briznuti u plač.“

„Veruj mi, razmišljala sam da uradim oba“, reče Nik. „Nažalost, ne umem baš dobro da udaram, a nisam želela ni da me, povrh svega, još snime kako plačem.“

On joj se nacerio, a ona je uzvratila. Bilo je osvežavajuće biti u blizini tipa koji bi se na ovaj način šalio sa njom posle meseci provedenih s Fišerom, koji ju je obično samo gledao belo.

„Kuda?“, upitao je Karlos. „Želiš li da te odbacimo kući, ili kod prijateljice, ili?“

Bilo joj je drago što se već dogovorila sa Kortni i Dejnom da se nađu u baru, inače bi velikim ekranom ošamućena Nik prvom tipu sa smislom za humor koga je upoznala u skorije vreme dala svoju kućnu adresu.

„Postoji jedan bar na Bulevaru Sanset koji ima flašu burbona namenjen samo za mene. Moje prijateljice me tamo čekaju da bi me, uz malo sreće, napile dovoljno da zaboravim da se ovaj dan ikada desio.“

„Ne mogu da verujem da ti je pogrešno napisao ime“, promrmljala je Andžela sa zadnjeg sedišta.

„Da budemo fer, bavljali smo se samo pet meseci, možda samo još uvek nije stigao da upije to malo znanja o meni.“

„Čekaj, ŠTA?“ Mislila je da je Andžela bila glasna, ali Karlos to pitanje samo što nije uzviknuo. „Zabavljali ste se samo pet meseci i on te je zaprosio? Javno?“

Nije mogla izabrati nepoznatog čoveka koji će je spasti, ali je bar zato to bio jedan koji je bio zgrožen pravim stvarima.

„Upravo tako! Zabavljali smo se samo pet meseci, zaprosio me je, javno. A ja sam zlikovac što sam ga odbila na njegov rođendan?“

„Nisi ti zlikovac“, reče Karlos. „Veruj mi.“

Bila je u iskušenju da odgovori Fišeru, da mu opsuje sve po spisku i da mu kaže tačno šta misli o njegovoj glumi, ali se suzdržala. Jedva.

Andžela se oglasila sa zadnjeg sedišta. „Dakle, koliko dugo živiš u Los Anđelesu, Nik?“

Bila je zahvalna na prilici da priča o nečemu drugom.

„Oko šest godina, ali većinu života sam provela u Kaliforniji. A vi?“
„Rođeni smo i odrasli na Ist Sajdu“, rekao je Karlos.

„Nemoj dozvoliti mom bratu da glumi kao da ima neki istsajderski kredibilitet, već godinama živi na Vest Sajdu i tek nedavno se ponovo preselio nazad, hvala bogu.“

„Hvala bogu?“, rekao je Karlos. „Ovo je prvi put da čujem da je moja mlađa sestra zahvalna što sam se vratio na Ist Sajd. Hvala bogu za šta tačno, za to što sada imaš nekoga da ti dođe u kuću i ubija pauke usred noći?“

„Upravo tako!“, reče Andžela. „Za to, a i za to što sad imam nekoga da umesto mene složi nameštaj iz *Ikee* ili da mi pričuva psa kada otputujem.“

Karlos je nekako uspeo da zakoluta očima, ne skidajući pogled s puta.

„Ti čak i nemaš psa!“

„Ali možda ću ga imati! Nekada!“

Njihove prepirke bile su joj zanimacija sve dok nisu stigli do bara. A što je još važnije, odvratile su joj misli dovoljno da ne odgovori Fišeru.

Dok nisu stigli do *Utočišta*, bara u koji su ona i njene drugarice izlazile skoro otkad se preselila u Los Anđeles, uspela je čak i da se nasmeje nekoliko puta na priče koje su Karlos i Andžela pričali jedno o drugome.

„Ulazite i vi, jelda?“, upitala ih je. „Dugujem vam mnogo više od pića za to što ste danas učinili za mene, ali s tim možemo početi.“

Karlos i Andžela bacili su pogled jedno na drugo. Bio je to pogled pun neverbalne komunikacije, ali nije mogla dokučiti da li je u pitanju bilo: „Ova žena je luda, hajde da odjebemo odavde“ ili samo: „Pozlilo mi je od vožnje na zadnjem sedištu, hajde nešto da popijemo.“

„Može“, rekao je Karlos. „Svakako sam hteo da uzmem još jedno pivo tik pre nego što je na utakmici počela akcija.“

Osetila je kako je napetost iz ramena napušta čim su kročili u bar. Mračan, hladan enterijer predstavljao je takvo olakšanje nakon one nemilosrdno jarke sunčeve svetlosti koju je ceo dan trpela. Stavila je naočare za sunce na teme, gde će se neminovno zapetljati u kosi za nekoliko minuta, i bacila pogled ka čošku prostorije. Njene prijateljice Kortni i Dejna tamo su je čekale u njihovom omiljenom separeu.

„Stigla sam“, rekla je dok im je prilazila. „Gde mi je piće?“

„Eno ga“, Dejna je pokazala iza nje. Okrenula se, a šanker, koji im je točio pića najmanje dva puta nedeljno poslednje četiri godine, pružio joj je čašu burbona s jednom velikom kockom leda. To je bilo brzo. Jeste da su tamo bile redovne mušterije, ali ovo je bio rekord. Mora da su Kortni i Dejna rekle Pitu da se nešto desilo.

„Hvala, Pite. Daj mojim prijateljima šta god žele, molim te. Ja častim.“

Dok je Pit primao njihove narudžbine, ona je sela u zakrivljeni separe pored Kortni.

„Hej“, rekla je Kortni. „Jesi li dobro?“

Na trenutak se naslonila glavom na Kortnino rame.

„Dobro sam. Mislim da sam samo prestravljena zbog svega što se dogodilo.“ Pozvala je Karlosa i Andželu da joj se pridruže u separeu.

„Dejna i Kortni, upoznajte Karlosa i Andželu. Njih dvoje su me ovog popodneva spasili na jedno desetak različitih načina i dugujem im život. Karlose i Andžela, ovo su moje prijateljice Dejna i Kortni, koje su planirale da dođu tamo bogu iza nogu, do stadiona, i rukama me iznesu odatle, tako da izgleda da ste spasili i njih.“

Šanker je baš u tom trenutku doneo još dva pića na sto.

„Da nazdravimo!“, rekla je Nik kada su se sva pića našla na stolu. „Prijateljima, i iskrenim i lažnim.“

Svi su se kucnuli čašama, a Nik je otpila veliki gutljaj svog burbona.

„U redu“, reče Kortni. „Potrebni su nam detalji. Šta ti je značila ta zdravica? Da li te je ozbiljno zaprosio? Da se zna, ja Fišera nikada nisam volela. Nikada nije bio fin prema meni – mislim da debele Korejke nisu njegova ciljna demografija. Gde je on sada? Da li se rasplakao? Želimo da znamo sve.“

Nik je udahнула duboko. Još uvek nije mogla da poveruje da joj se to zaista dogodilo.

Dejna ju je potapšala po ramenu i negodujući odmahнула glavom ka Kortni.

„Pusti je prvo da popije piće! Ne mora odmah sve da nam ispriča. Da li si gladna? Hoćeš li da naručimo picu? Kakvu želiš?“

Još uvek nije bila pijana, ali pica je zvučala neverovatno.

„Naravno. Fišer ne jede ugljene hidrate već, otprilike, dve godine, tako da pica zvuči fantastično. Ne zanima me s kakvim će dodacima biti, samo da bude i kulena i mnogo sira.“

Dejna je uzela telefon i otvorila aplikaciju za dostavu hrane.

„Da li i vas dvoje želite picu?“, pitala je Karlosa i Andželu. Oboje su klimnuli glavom.

Dejna je, posle malo kuckanja, podigla pogled sa telefona.

„U redu, pica stiže. Gde smo stali?“

Otpila je još jedan gutljaj pića. Hvala bogu na burbonu.

„Ne znam gde smo stali, ali da vam ispričam sve unazad. Ta zdravica je bila zbog toga što su se ovo dvoje pretvarali da su moji davno izgubljeni prijatelji kako bi me spasili od snimatelja. Bog ih blagoslovio.“

„Snimatelja?“ Kortni je zurila u nju, a zatim u Karlosa i Andželu, da bi, kako je Nik pretpostavila, dobila potvrdu da nije izgubila razum.

„Jašta.“ Karlos klimnu glavom. „Sedeli smo nekoliko redova iza Nik i videli celu prosidbu. Zatim, kada smo primetili da joj se približava snimateljska ekipa, znali smo da moramo nešto učiniti.“

„Odakle vam uopšte ideja da to uradite? To je bilo sjajno!“, rekla je Dejna.

Klimnuo je glavom i podigao čašu.

„Hvala ti na tome, slažem se, bilo je sjajno.“ Nacerio se Nik, a ona mu je, uprkos sebi, uzvratila. „Ali moram priznati da je za sve to zaslužna naša sestra Džesi. Jednom mi je ispričala priču o nekoj ženi na parking u koja je to uradila za nju kada ju je pratio neki jezivi tip i valjda sam zapamtio.“

Andžela se nasmejala.

„Dozvolila bih svom bratu da preuzme zasluge, iako znam da je ideju dobio od Džesi. Meni je samo drago da vidim kako zapravo obraća pažnju na žene u svojoj porodici.“

Nik nije mogla da se priseti kada je poslednji put čula muškarca kako svojevoljno odaje ženi priznanje za neku ideju. To je bio jedan od glavnih razloga zašto je postala honorarac. Zbog muškaraca koji su joj upadali u reč i preuzimali zasluge za njene ideje, čak i kada su je svi čuli kako ih naglas izgovara.